

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Пловдив, 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20235001000197 по описа за 2023 година

С решение № 24/20.07.22 г., постановено по т.д. № 8/22 г. по описа на Окръжен съд К., З.А.Д. „О.-З.” АД ЕИК ***** е осъдено да заплати на В. М. Х. ЕГН ***** сумата от **15 000 лв.**, представляваща обезщетение за нанесени му неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие на получено на 20.02.2017 г. счупване на счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, причинено от Б. Х. А. ЕГН ***** при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „Г.***“ с рег. № ** **** **, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като **за разликата над уважения размер от 15 000 лева до пълния предявен размер от 40 000 лева искът е отхвърлен** като неоснователен.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от З.А.Д. „О.-З.” АД, който го обжалва **в осъдителната му част**. Излага оплаквания за неправилност и незаконосъобразност, постановяване в противоречие с материалния и процесуалния закон и необоснованост, като се иска в обжалваната част решението да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което се отхвърли изцяло исковата претенция за неимуществени вреди ведно с акцесорния иск за законна лихва. Претендира разноски.

Против решение е подадена и насрещна въззивна жалба от В. М. Х. в **отхвърлителната му част**. Жалбоподателят счита в тази част решението за незаконосъобразно – несъобразено с принципа за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. Моли в тази част решението да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което предявеният иск за неимуществени вреди се уважи до пълния претендиран размер от 40 000 лв. ведно с произтичащите от това последици по отношение на разноските. Претендира разноски за въззивното производство.

Пловдивски апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства във връзка с наведените от страните оплаквания и доводи, намира за установено следното:

Съдът е бил сезиран с иск по чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ищеца В. М. Х., причинени му вследствие на ПТП, настъпило на 20.02.2017 г., виновно причинено от Б. Х. А. при управление на МПС - товарен автомобил „Г.***“ с рег. № ** ***** **, за който била сключена застраховка ГРАЖДАНСКА ОТГОВОРНОСТ НА АВТОМОБИЛИСТИТЕ с ответното застрахователно дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

По делото е безспорно установено настъпването на процесното ПТП на дата 20.02.17 г. по вина на Б. Х. А., като в тази връзка е зачетена на основание чл. 300 от ГПК задължителната сила на влязла в сила присъда № 6 от 10.05.2018 по НОХД № 45/2018 г. на ОС К., с която А. е признат за виновен в това, че на 20.02.2017 г. в землището на с. Б., общ. К., при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „Г.***“ с рег. № ** ***** **, собственост на „Е.“ ЕООД гр. П., е нарушил правилата за движение - чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, като не е контролирал непрекъснато превозното средство, което управлявал и чл. 134, ал. 2 от ЗДвП, като е превозвал лица в каросерията на товарния автомобил, които товарят, разтоварват и съпровождат превозвания товар - между които и В. М. Х., като не е осигурил тяхната безопасност и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на В. М. Х., изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак, като му е наложено съответно наказание.

Безспорно между страните е и обстоятелството, че към датата на настъпване на ПТП за увреждащия автомобил „Г.***“ с рег. № ** ***** **, собственост на „Е.“ ЕООД, е била налице валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

С оглед посоченото първоинстанционният съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, е счел за задължителни за него обстоятелствата относно това, извършено ли е деянието, неговата

противоправност и виновността на дееца, поради което е приел за установено авторството и виновността за осъщественото на 20.02.2017 г. ПТП от Б. Х. А. при управление на застрахования при ответното дружество по валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ товарен автомобил „Г.**“ с рег. № ** **** **, в следствие на което на ищеца В. М. Х. е причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак.

Тези изводи на съда не се оспорват от застрахователното дружество – жалбоподател и против тях не са налице оплаквания.

По безспорен начин е установен и механизмът на настъпване на ПТП съгласно приети по делото и неоспорени от страните заключения на автотехническа експертиза, както и на свидетелските показания на Б. А.: товарен автомобил „Г.**“, с рег. № ** **** **, управляван от Б. А., е навлязъл от асфалтовия път с. Б. - мах. „Л.“ на черния път (отбивката), водещ към крайпътната нива. В каросерията му е имало натоварени различни неукрепени материали (прокатна стомана - винкел, пирони, дъски, земекопни инструменти, 10 чувала забъркан бетон). Там са се намирали работниците от електромонтажна група от фирма „Е.“ - В. Х., Ф. К., Ш. А. и С. Ч., . Същите са били прави и не са били обезопасени. А. е преминал през дървения портал, така че десните му колела са били на 20-25 см от десния край на насипа. Поради голямото натоварване същият е поддал (срутил се е, пропаднал е). Десният край на автомобила е потънал надолу, автомобилът е получил голям крен (наклон надясно), съставлящата на теглото му Gx е завъртяла автомобила надясно. Така автомобилът е легнал на дясната си страна и се е установил в положението открит след ПТП. Работниците, намиращи се в каросерията му, са усетили пропадането и завъртането на автомобила и са скочили от каросерията на земята, при което са получили наранявания. От материалите по наказателното производство и снимковия материал е установено, в каросерията на процесния товарен автомобил не е имало пригодени места за возене на пътници. От техническа гледна точка причините за настъпване на процесния пътен инцидент и уврежданията на ищеца са преминаването на товарния автомобил в непосредствена близост до десния край на насипа на пътя и превозване на хора в каросерията на автомобила, без същият да е бил пригоден за това.

Спорен по делото е въпросът за наличие на **съпричиняване** на вредоносния резултат от страна на пострадалия, който се поставя на първо място и във въззивната жалба. Жалбоподателят поддържа становище, че е налице съпричиняване в изключително висок размер, граничещо с изключителна вина на пострадалото лице, изразяващо се в това, че ищецът не е положил необходимата грижа за опазване на собственото си здраве и живот, качил се е в каросерията на товарен автомобил, която не е предназначена за превоз на пътници, като в тази връзка оспорва като необосновани и

незаконосъобразни изводите на първоинстанционния съд за липса на съпричиняване от страна на пострадалото лице.

Нормата на чл. 51, ал.2 от ЗЗД предвижда възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, когато е налице причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилите вреди. Противправното поведение и вината на Б. А. като водач на товарния автомобил е установена със задължителна сила с влязлата в сила присъда и не може да бъде изключена дори и да се докаже съпричиняване от страна на пострадалия. Т.е. в случая за изключителна вина на пострадалия не може да се говори, по принцип наличието на съпричиняване е основание само за намаляване на дължимото обезщетение, ако такова е доказано по делото.

В случая обаче анализът на събраните по делото доказателства не подкрепя тезата на жалбоподателя за наличие на съпричиняване, като изложените мотиви в тази насока от първоинстанционния съд се споделят изцяло и от настоящия въззивен състав.

По делото е установено, че пострадалият е пътувал в каросерията на товарния автомобил като служебно ангажирано със съпровождането на товара лице - да се закарат строителни материали до ел. стълбове, за да се санират, т.е. същият не е предприел самоволно пътуване в каросерията на товарния автомобил, а това е било във връзка с изпълнение на служебни задължения. В този смисъл са показанията на свид. А., който е заявил, че всички пътуващи са работили във фирма „Е.“ и са отивали да санитарат електрически стълб. Законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд, че се касае за законоустановената възможност и изключение за превоз на лица в товарната част на автомобил- чл. 134, ал. 2 от ЗДвП, според която *в каросерията на товарен автомобил може да се превозват лица, които товарят, разтоварват, съпровождат, приемат или предават превозвания товар, като бъде осигурена тяхна безопасност, броят им за всеки тон полезен товар може е по един човек, но не повече от 8.* Изцяло се споделят съображенията, че смисълът на нормата, включително във връзка с употребата на страдателния залог „осигурена“, сочи, че вмененото със същата задължение за осигуряване на безопасност на превозваните лица не е на самите лица, а това изискване за осигуряване на безопасност на пътуващите в каросерията на товарен автомобил лица е вменено на водача на автомобила. За нарушение на нормата на чл. 134, ал. 2 от ЗДвП водачът на процесния автомобил Б. А. е признат изрично за виновен с влязлата в сила присъда по НОХД № 45/2018г. на ОС - К..

Законосъобразни са мотивите на първоинстанционния съд, че за да се приеме наличие на съпричиняване, трябва да бъде доказан конкретен принос на пострадалото лице, за който да е осъществено пълно доказване. Обоснован е изводът, че в случая такова доказване на конкретно противоправно поведение, което да е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, не е осъществено. Пътуването в каросерията на товарния автомобил, в която не е имало пригодени места за возене на пътници, е било при изпълнение на служебни задължения, и сам по себе си този факт не налага извод за допринасяне на вредите от ПТП.

Обстоятелствата, че ищецът е пътувал прав, както и че е скочил от каросерията на автомобила, след като е усетил пропадането и завъртането на товарния автомобил, при което е получил процесните наранявания, също сами по себе си не могат да се квалифицират като съпричиняване на вредоносния резултат.

Следва да се отбележи, че в този смисъл е и постановеното решение № 26/31.01.20 г. по т.д. № 48/19 г. на ОС К., потвърдено с решение № 260035/19.10.20 г. по възз.т.д. № 366/20 г. на Пловдивски апелативен съд, недопуснато до касационно обжалване с решение 25/14.01.22 г. по т.д. № 389/20 г. на ВКС, II т.о., разглеждащи претенция за неимуществени вреди от смъртта на починалия при същото ПТП Ф. А. К., който също се е возил като пътник в каросерията на товарния автомобил.

Действително, в мотивите към присъда № 6 от 10.05.18 г. по нохд № 45/18 г. на ОС К. е посочено, че за настъпване на съставомерния резултат са допринесли и действията на пострадалите Ф. К. и В. Х., които са се качили в товарния автомобил, който не е бил предназначен за пътници. Но това обстоятелство не може да мотивира извод за съпричиняване. Мотивите към присъдата нямат обвързващо действие спрямо гражданския съд. Задължителната сила на присъдата се разпростира относно деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. За да е налице съпричиняване, трябва да бъде доказано конкретен принос на пострадалия, изразяващ се в действие или бездействие, което обективно е съпричинило вредоносния резултат, каквото доказване в случая не е проведено.

Позоваването във въззивната жалба на решение № 51/3.5.17 г. по т.д. № 1971/2016 г. на ВКС, II т.о., е неоснователно. С цитираното решение е в производство по чл. 303, ал.1, т.1 от ГПК за отмяна на влязло в сила решение на САС, като молбата е отхвърлена предвид обстоятелството, че наличието или липсата на съпричиняване на вредоносния резултат не представлява ново обстоятелство по смисъла на посочения текст от ГПК, тъй като конкретните факти във връзка с процесното ПТП са били известни на молителката. Т.е. решението на ВКС не обсъжда по същество въпроса за наличие на съпричиняване, поради което са неоснователни доводите, че същото представлява константна и непротиворечива съдебна практика в насоката, поддържана от жалбоподателя.

Не е установено по делото пътуването прав да е допринесло по някакъв начин за настъпване на вредите. Изводът за наличие на съпричиняване не може да се основава на хипотетично предположение, че вредите нямаше да настъпят, ако пострадалият беше пътувал седнал, при което тялото му да има по-голяма опора. Същото се отнася и до коментирания в жалбата скок от каросерията на автомобила. Вярно е, че според заключението на СМЕ увреждането на пострадалия е настъпило именно при скачането от автомобила, като най-вероятният механизъм е огъване на стъпалото навътре при падането на земята. Но този скок е спасителна реакция във връзка със силното накланяне и пропадане на товарния автомобил, като не може да се направи обоснован извод, че при липса на такова активно поведение на пътника, т.е. при пасивно оставане във

вътрешността на каросерията на товарния автомобил от негова страна, процесните увреждания нямаше да настъпят, или дали нямаше да има и други по-тежки увреждания. В тази връзка в приетото заключение на САТЕ вещото лице е посочило, че ако пострадалият беше седнал и не беше скочил, щеше да бъде изхвърлен от центробежната сила и гравитацията и щеше да изпадне от каросерията; при това положение няма определеност за това какво ще се случи с него от този момент нататък – дали ще бъде притиснат/затиснат от товарния автомобил, дали ще получи наранявания от предметите, превозвани в каросерията, дали ще получи наранявания при удари и търкаляне по околния терен.

Предвид посоченото въззивният състав намира, че оплакванията във въззивната жалба по отношение приетата липса на съпричиняване са неоснователни.

По отношение **размера на обезщетението** застрахователното дружество поддържа оплаквания, че присъдената сума от 15 000 лв. е неоснователно завишена спрямо установената практика на българските съдилища при аналогични травми и е неадекватно спрямо действителните болки и страдания, претърпени от ищеца вследствие получената травма, която се състояла в едно фрагментарно счупване, без разместване, не се е наложило оперативно лечение, като възстановяването е протекло в посочените от експертизата срокове. Обратно на това, в насрещната въззивна жалба на В. М. Х. се излагат оплаквания за това, че така присъденият размер е силно занижен, като не са отчетени в достатъчна степен всички обстоятелства, относими към определяне на размера на дължимото обезщетение – начин на извършване на деликта, характера на увреждането, произтичащите от него физически и психологически последици за увреждания и техния интензитет, при което решението се оспорва като незаконосъобразно и необосновано в отхвърлителната му част.

Установено е по делото от приетите заключения на СМЕ, че на В. М. Х. е било причинено счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за около един и половина - два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес. Увреждането е получено при действието на твърд тѣп предмет и е възможно да е възникнало при скачане от автомобил, за каквото има данни. През първите един - два дни след травмата болките и страданията вследствие на счупването на малкия пищял на дясната подбедрица са били със среден до голям интензитет, след което постепенно са отшумявали. Лечението на счупването в долната част на малкия пищял на дясната подбедрица на ищеца е било консервативно - наложена е била гипсова имобилизация, която е свалена на 23.03.2017 г. След свалянето на гипсовата имобилизация, болките в областта на счупването са продължили за около две - три седмици, след което, при обичаен начин на живот и правилен хигиенно - диетичен режим, те би трябвало да са стихнали. Ищецът регулярно се явявал

на прегледи, извършвани амбулаторно от специалист - травматолог, като не е било преценено извършването на рехабилитационни процедури предвид липсата на лоша и забавена консолидация на фрактурата. Понастоящем, при физически натоварвания, интензивни движения в глезенната става, неблагоприятни атмосферни условия е възможно ищецът да чувства болка с неголям интензитет в дясната си глезенна става.

От показанията на разпитаните свидетели В. Н. (племенник на ищеца) и К. П. се установява, че след настъпилия инцидент ищецът бил в шок и стресиран, радвал се, че останал жив, но след като починал колегата му в резултат на същото ПТП се затворил, станал по-мълчалив, по-депресиран, особено след смъртта на колегата му вследствие на същото ПТП, изпитвал дискомфорт; и към настоящия момент ищецът се оплаквала от време на време от болки в крака, търсил постоянно ортопедични стелки, защото на работата стоял прав и крака му го болял; налагало се свид. Н. да го кара с кола в първите един – два месеца след инцидента, да го придружава до болници, тъй като имал нужда от помощ физически да се придвижва.

При така установената телесна повреда, изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за около един и половина - два месеца, интензитета на търпените болки и страдания, който е бил среден до голям през първите един-два дни след травмата, а впоследствие постепенно е намалявал, обстоятелството, че ищецът е бил с гипсова имобилизация за срок около един месец, обстоятелството, че и понастоящем, при физически натоварвания, интензивни движения в глезенната става, неблагоприятни атмосферни условия, ищецът чувства болка с неголям интензитет в дясната си глезенна става, първоинстанционният съд е определил размер на дължимото обезщетение в размер на 15 000 лв. Изложил е и съображения, че липсват данни ищецът В. Х. да е търпял и да търпи трайни последствия от счупването на малкия пищял на дясната подбедрица, както и че лечението на това счупване е било само консервативно – гипсова имобилизация, след свалянето на която болките в областта на счупването са продължили за около две - три седмици, след което, при обичаен начин на живот и правилен хигиенно - диетичен режим, те би трябвало да са стихнали, както и че при регулярното явяване на ищеца на прегледи, извършвани амбулаторно от специалист - травматолог, не е било преценено извършването на рехабилитационни процедури, предвид липсата на лоша и забавена консолидация на фрактурата.

Оплакванията във въззивната жалба на застрахователното дружество за завишен размер на така определеното обезщетение и несъобразяване с константната съдебна практика се преценяват като неоснователни. Обстоятелствата, че счупването е без разместване, че не се е наложило оперативно лечение, както и че възстановяването е протекло в обичайните за това срокове, не могат да обуславят извод за прекомерност на

присъденото обезщетение. Цитираната съдебна практика не касае идентични казуси с процесния. С *определение № 439/9.8.19 г. на ВКС по т.д. №297/19 г., I т.о.* не се допуска до касационно обжалване решение № 1374/1.6.18 г. по гр.д. № 5540/17 г. на Софийски апелативен съд, касаещо обезщетение от ПТП, настъпило на 9.3.12 г., като присъденият размер от 10 000 лв. е след намаляване на дължимото обезщетение поради съпричинаване в размер на 2/3. Т.е. казусът касае вреди, настъпили пет години по-рано спрямо процесните, а освен това размерът на дължимото обезщетение е определен в общ размер на 40 000 лв., като присъдената сума от 10 000 лв. е вследствие приложението на чл. 51, ал.2 от ЗЗД. *Определение № 768/12.11.20 г. на ВКС по гр.д. № 2006/20 г., III г.о.* третира размер на дължимо обезщетение вследствие увреждане, настъпило в резултат на установено противоправно бездействие на служители на община по отношение на задълженията им за изграждане, ремонт и поддържане на общинските пътища в изправно състояние, като няма идентичност и по отношение на останалите обстоятелства, които са от значение за определяне размера на справедливото обезщетение. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът дължи преценка на всички обстоятелства, които ги обуславят, включително начина на настъпване на вредата, конкретно претърпените доказани болки и страдания, отражението върху начина на живот на пострадалите, тяхната възраст и т.н., по отношение на които в цитираните решения няма еднаквост с процесния казус.

Преценяват се като частично основателни оплакванията в насрещната въззивна жалба на В. М. Х. за това, че присъденият размер на обезщетението е занижен и не отговаря в достатъчна степен на принципа на справедливостта, заложен в чл. 52 от ЗЗД, съобразно конкретно доказаните обстоятелства по делото, които следва да бъдат съобразени. В обжалваното решение са изложени обосновани изводи по отношение на вида и характера на полученото увреждане и физическите болки и страдания, претърпени от ищеца, и т.н., но са останали недооценени тяхната продължителност и период на възстановяване, както и психологическите травми и негативното отражение в емоционалната сфера на пострадалия. В решението е прието, че след едномесечната гипсова имобилизация болките са продължили около две – три седмици. От представените по делото амбулаторни листове, коментирани и в заключението на СМЕ, обаче се установява, че два месеца след катастрофата Х. е продължавал да се оплаква от болки, от обективна страна е имал оток и болезнени движения в десния глезен, куцал е при ходене – в този смисъл са данните от амбулаторен лист № 967/25.04.17 г. за осъществен лекарски преглед. По-голямата продължителност на болковия синдром се потвърждава и от показанията на свидетелите, които говорят за период от около два-три месеца. По отношение на психологическите травми по делото е установено, че ищецът е изпитал шок и стрес, несигурност, дискомфорт, притеснение, подтиснатост, станал по-мълчалив и затворен, депресиран, особено след смъртта на колегата му вследствие на същото ПТП, изпитвал дискомфорт, поведението му се е променило и станало различно

спрямо това преди инцидента; освен това е изпитвал дискомфорт и вследствие на обстоятелството, че в периода на гипсова имобилизация е бил затруднен в придвижването и е имал нужда от чужда помощ, включително и по повод ходене до болница, лекарски прегледи и др. Съобразно всичко посочено, както и конкретната икономическа обстановка към датата на настъпване на ПТП, въззивният съд намира, че справедливият размер на дължимото обезщетение следва да бъде определен на 24 000 лв., при което обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над 15 000 лв. до 24 000 лв. и вместо това се присъди допълнително обезщетение над определения размер от първоинстанционния съд от 9 000 лв. В останалата част решението следва да бъде потвърдено.

За разноските:

Предвид изхода на делото в настоящата инстанция ЗАД „О.-З.” АД следва да бъде осъдено на осн. чл. 78, ал.6 от ГПК да заплати допълнително ДТ за първоинстанционното производство в размер на 360 лв.

Предвид неоснователността на въззивната жалба на застрахователното дружество и размера, до който е уважена насрещната жалба на В. Х., на основание чл. 38, ал.2 от ЗАДв ЗАД „О.-З.” АД следва да бъде осъдено да заплати на адв. Г. Д. адвокатско възнаграждение в размер на 2560 лв. за оказана безплатна правна помощ пред въззивната инстанция + 512 лв. ДДС, като размерът е изчислен по правилото на чл. 7, ал.2, т. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид увеличения размер на обезщетението ЗАД „О.-З.” АД следва да бъде осъдено да заплати на адв. Г. Д. допълнително адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ пред първата инстанция в размер на 270 лв. + 54 лв. ДДС.

Разноски в полза на ЗАД „О.-З.” АД не се следват. Такива са направени за държавна такса, която касае въззивната жалба, подадена от застрахователното дружество. Предвид неоснователността на тази жалба, в полза на жалбоподателя не се присъждат разноски.

Предвид посоченото ПАС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 24/20.07.22 г., постановено по т.д. № 8/22 г. по описа на Окръжен съд К., в ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен като неоснователен искът, предявен от В. М. Х. ЕГН ***** против З.А.Д. „О.-З.” АД ЕИК ***** за заплащане на обезщетение за нанесени му неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие на получено на 20.02.2017 г. счупване на счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, причинено от Б.

Х. А. ЕГН ***** при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „Г.***“ с рег. № ** **** **, **за разликата над 15 000 лв. до 24 000 лв.**, ведно със законната лихва, считано от 26.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане,

КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА З.А.Д. „О.-З.“ АД ЕИК ***** да заплати на В. М. Х. ЕГН ***** **още 9 000 лв.** /над присъдените 15 000 лв. с решение № 24/20.07.22 г. по т.д. № 8/22 г. на ОС К./ - обезщетение за нанесени му неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие на получено на 20.02.2017 г. счупване на счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, причинено от Б. Х. А. ЕГН ***** при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „Г.***“ с рег. № ** **** **, **ведно със законната лихва считано от 26.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 24/20.07.22 г., постановено по т.д. № 8/22 г. по описа на Окръжен съд К. **в останалата му част.**

ОСЪЖДА З.А.Д. „О.-З.“ АД ЕИК ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд Пловдив **360 лв.** – **държавна такса.**

ОСЪЖДА З.А.Д. „О.-З.“ АД ЕИК ***** да заплати на адвокат Г. Н. Д. на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата:

- възнаграждение за оказана безплатна правна помощ пред въззивна инстанция в размер на **2560 лв. + 512 лв. ДДС;**
- допълнително възнаграждение за оказана безплатна правна помощ пред първата инстанция в размер на **270 лв. + 54 лв. ДДС.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____